

Zondagsschoolboekje

Titel: Het Paaschverhaal van den monnik

Auteur: Salvafama

Illustrator: O. Geerling

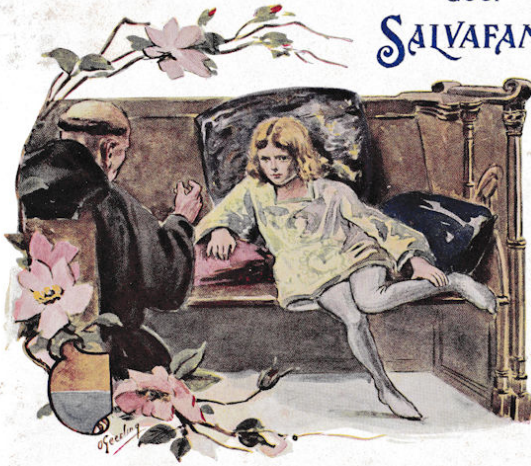
Uitgever: G.F. Callenbach, Nijkerk

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1912

HET PAASCHVERHAAL van den MONNIK

door
SALVAFAMA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HET PAASCHVERHAAL VAN DEN MONNIK

NAAR HET HANDSCHRIFT UIT DE DERTIENDE
EEUW VAN BROEDER BENEDICTUS

NAVERTELD DOOR

SALVAFAMA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I

AAR blijft de tijd! Dat is nu reeds meer dan dertig jaren geleden, en nog is het me alsof het pas gisteren gebeurd is!

Hoe dikwijls heb ik dat eenige belangrijke voorval uit mijn leven reeds verteld, en altijd hebben de arme jongens in de

Sint-Dunstons-inrichting hier in Winchester ¹⁾ er met open mond naar geluisterd. Misschien dus dat ook later, als ik op het kleine kerkhof achter de kapel rust, nog anderen er uit leeren kunnen. Het stukje levensavond dat mij nog rest, moet dus besteed worden aan het opschrijven van mijn geschiedenis.

Want ik ben nu reeds een afgeleefde grijsaard van

¹⁾ Winchester is een schoone, rustige, meer dan tweeduizend jaar oude stad, zuidwestelijk van Londen gelegen, met thans ongeveer 20000 inwoners. In 1206 werd daar koning Hendrik III geboren. Deze vertoefde daar dikwijls met zijn hofgezin. Gedurende de tiende, elfde en twaalfde eeuw was Winchester van meer betekenis zelfs dan Londen. De cathedraal te Winchester is de grootste kerk van Engeland en zelfs — na de Sint Pieterskerk te Rome — de grootste van Europa. De bouw daarvan werd begonnen in 1079 op de plek, waar sedert de zevende eeuw een andere kerk gestaan had. In de onmiddellijke nabijheid van deze cathedraal ligt de „Close“, het klooster, waarin broeder Benedictus als monnik leefde en stierf.

4

acht en zeventig jaar! De dag is gedaald en de nacht is nabij gekomen. En toch weet ik, arme, vergeten broeder Benedictus, ¹⁾ door Gods genade, dat mijn eigenlijke ik straks uit deze kloostercel niet verhuizen zal naar de diepe, donkere groeve, maar naar het huis des Vaders, met de vele woningen in het licht.

Daar wacht mij nu reeds sinds al dien tijd mijn kleine lieveling, mijn prins Hendrik. Hij zou nu, zoo God hem in het leven gespaard had, een kloek man van negen en dertig jaar zijn. Maar wie weet voor hoeveel trotschheid, eigenzin en andere zonden hij genadig bewaard is door zijn vroegen dood!

En zijne moeder — koningin Eleonora ²⁾ — is zij nog in het klooster of werd zij ook reeds opgeroepen om voor ons aller Rechter te verschijnen?

Het was de heilige Paaschdag van het jaar onzes Heeren 1256. Mijn kleine prins was acht jaar oud. Ongeveer twee jaren vroeger had de hoog-eerwaarde bisschop mij aan koning Hendrik III afgestaan als verpleger en opvoeder van zijn zoontje Hendrik. Ik

¹⁾ Broeder Benedictus was monnik in de orde der Benedictijnen of Zwarte monniken, een zeer strenge orde, die zich vooral moest wijden aan het oefenen van weldadigheid en het geven van onderwijs. In de veertiende eeuw had zij door geheel West-Europa meer dan tienduizend kloosters.

²⁾ Koningin Eleonora, dochter van koning Raymond Berengarius IV van Provence, was de echtgenoot van Hendrik III van Engeland. Zij werd bijgenaamd De Schoone. Hoogheid en praalzicht behoorden onder haar voornaamste eigenschappen. In kracht van karakter overtrof zij ver haar zwakken echtgenoot. Voor Engeland en Engelsche zeden gevoelde zij zeer weinig. Toen Hendrik III in 1272 overleed, nam zij den sluier aan. Zij stierf als non in 1292. Niet lang na haar dood werd zij heilig verklaard. Haar kerkelijke gedenkdag is 1 Juli.

heb echter mijn armen, kleinen prins nooit anders dan kreupel en lijdend gekend. Maar leergierig! — Hij vroeg naar alles en kon nooit genoeg naar zijn zin omtrent alles te weten komen.

Ik kwam terug van den heiligen dienst. Zoodra ik het vertrek binnentrad begon de kleine prins mij te vragen.

„Benedictus! was het altaar mooi versierd? En brandden er veel kaarsen? Waren er veel banieren en zilveren en gouden wimpels? Wat is er gezongen?”

Uitvoerig beantwoordde ik al zijn vragen. Hij streek zijn doorschijnende vingertjes over mijn grove hand en begon opnieuw: „Benedictus, wat is er gebeden?”

„De bisschop bad God,” antwoordde ik, „of hij in zijn oneindige goedheid u voor ons allen wilde sparen en herstellen.”

„Wat beteekent dat, Benedictus? Ik word immers voortdurend beter?”

„Dat beteekent dat alle menschen veel van u houden,” hernam ik, zijn laatste vraag ontwijkend.

Helaas, ik mocht mijn jongen meester de waarheid niet zeggen! Zijn moeder had van alle geneesheeren, die zij geraadpleegd had, hetzelfde antwoord gekregen: de jonge prins kon nog slechts hoogstens één jaar leven! Er was geen kruid tegen zijne ziekte gewassen. Zijne moeder had den bisschop opgedragen in elken dienst om zijn herstel te laten bidden. Maar mij en allen, die met hem in aanraking kwamen, was streng verboden hem iets van zijn waren toestand te doen blijken.

worden oud en verslijten, en vervallen; en eindelijk sterven ze. Maar dan geeft God ons in de opstanding nieuwe lichamen. En daarom moeten we niet al te dikwijls en al te bedroefd zijn als onze lichamen verslijten.”

Het brandde in mijn hart. Die kleine lieve jongen was zoo dicht bij den dood en niemand mocht hem waarschuwen. Ik had reeds zoo lang moeten zwijgen. Ik mocht niet langer zwijgen; mijn geweten klaagde mij aan. Dit was zijn laatste Paaschfeest. En hij... hem werd wijs gemaakt — voorgelogen — dat hij langzamerhand beter werd; groot, sterk, machtig zou worden.

Vol vertrouwen sloeg hij zijn magere armpjes om mijn hals. „Goede Benedictus! Het is alles waar wat je mij gezegd hebt. Ik weet zeker dat jij me altijd de zuivere waarheid zegt. Gelukkig dat ik nog heel, heel lang zal leven en een groote, sterke man worden; een machtig koning... misschien over een stuk van Frankrijk, of over het land van mijn grootvader — over Engeland kan niet, want Eduard¹⁾ wordt koning van Engeland... maar moeder zegt: ik over een groot, mooi, machtig land ver over de zee. Mijn lichaam wordt alweer mooi en sterk.”

Arme jongen! Mooi en sterk! De lange redevoering had hem zoo vermoeid, dat hij mij losliet en uitgeput op zijn rustbed terugzonk.

¹⁾ Eduard I, oudste zoon van Hendrik III, geboren in 1240, volgde hem in 1272 op.

Prins Hendrik vroeg verder: „En waarover preekte de bisschop?”

„Zijn Hoog-Eerwaarde sprak over een zeer belangrijk onderwerp,” antwoordde ik. „Hij zei tot de gemeente dat de dood voor een Christen mensch niet anders is dan een lange slaap, waar een ontwaken voor de eeuwigheid op volgt. En hij toonde aan hoe ons dat door het Paaschfeest duidelijk geleerd wordt.”

„Wat heeft hij dan gezegd? Ik begrijp dat niet goed.”

„Mijn lieve kleine prins,” hernam ik, en bedacht mij even om zoo nauwkeurig mogelijk de eigen woorden van den bisschop weer te geven. „In den winter schijnt de natuur dood te zijn; er groeit geen gras; er bloeien geen bloemen; er rijpen geen vruchten; er is geen blad aan de boomen; zoodat ieder, die niet beter wist, zou zeggen dat er nooit weer een zomer op volgen zou.”

De prins knikte toestemmend.

„Nu,” ging ik voort; „zoo is het ook in den dood. De dood is het jaargetijde, waarin wij niets van de schoonheid zien, en toch zal er straks nieuw leven uitbotten en opbloeien. Maar hier duren alle lentes slechts kort en dáár komt er nooit een eind aan. Het fluweelen kamizool van Berold, de page van uwen heer vader, is kaal geworden en versleten, en daarom krijgt hij eerstdaags een mooi nieuw.”

Ik zweeg eenige oogenblikken; hij knikte nogmaals zeer nadenkend.

„Nu, zoo gaat het met onze lichamen ook. Die

Ik kòn het niet langer uithouden! Ik stond op het punt hem zacht en langzaam te vertellen dat een ander dan zijne moeder Eleonora daarover besliste, en dat de koningin geen belofte houden kon indien die Hoogere dat niet goedvond, en dat naar het scheen...

Plotseling werd de dubbele deur opengeworpen en de koningin ruischte de kamer binnen.

Welk een heerlijke verschijning! Geen wonder dat zij algemeen Eleonora de Schoone genoemd werd! De koningin was van middelbare lengte, maar zoo slank dat ze langer scheen dan ze was; matbleek maar gezond van kleur, met een overvloed van golvend ravenzwart haar; groote, donkere, sprekende oogen, die nu lachten, maar ook toornig vlammen konden schieten; — in één woord: een toonbeeld van gezondheid. Ze was schitterend gekleed in zware grijze zijde en fonkelde van diamanten.

Dien middag zouden verscheidene heeren tot ridder geslagen worden. Dergelijke feesten vierde de koningin altijd met hart en ziel mee. Zij was thans gekleed en gereed om de plechtigheid bij te wonen, en kwam nog even een half uurtje om haar lieveling te verblijden door het laten zien van haar schitterende schoonheid. Want zij had haar ongelukkige zoontje zielslief; — maar hoé!

Met lichten tred zweefde de fiere vorstin naar de rustbank, maakte een sierlijke buiging en vroeg lachend:

„Hoe gaat het mijn kleinen aanstaanden koning? Heeft eten en drinken goed gesmaakt? Heb je prettig gespeeld? Is alles geweest zooals het voor zoo'n grooten koning zijn moet?”

„Alles was best, moeder!” antwoordde de prins glimlachend, en drukte beide handjes op zijn borst zooals hij gewoon was te doen als hij recht in zijn schik was.

„En nu krijgt mijn kleine koning zoolang ik hier ben de diadeem van zijn vaders koningin om mee te spelen. En als je groot bent, krijg je nog veel meer edelgesteenten en gouden ringen. — Koffers vol — koffers vol juweelen, zooals behoorlijk is voor een kleinzoon van koning Berengarius van Provence en een zoon van Eleonora de Schoone.”

Zij nam zich de diadeem uit de haren en gaf hem die in handen. „Is het niet mooi?” vroeg ze. „En kijk dezen armband eens! En deze halsketen! De moeder van den kleinen koning Henry mag niet anders dan mooi gekleed bij hem komen!”

De kleine jongen klapte in de handen van genot. „En zie nu verder eens!” ging ze voort; (tot mij) „Benedictus, sla even het gordijn open en laat Berold binnenkomen! Zie eens wat Berold brengt.”

De page, prachtig gekleed in een nieuw fluweelen kamizool, droeg met beide handen een schitterend kunststuk de kamer binnen: een pauw van goud en zilver, met diamanten in den uitgespreiden staart.

„Heerlijk! prachtig!” juichte Henry.

van het groote steekspel, dat morgen zal gehouden worden door de heeren, die vanmiddag door je vader geridderd worden.”

„Ik hoor liever verhalen uit Provence,” antwoordde haar zoontje met matte stem.

Toen begon de koningin als naar gewoonte: „Aan het hof van mijn vader, den machtigen koning van Provence...”, en vertelde hem van al de heerlijkheid, die daar te zien was; van de zonnige lentes en zomers in dat zuidelijke land; en hoe het haar afgevallen was toen zij in het koude, mistige, doodsche Engeland kwam; hoe genotvol haar reis hierheen geweest was; hoe een groote menigte edelen en edelvrouwen en minnezangers haar begeleid hadden; en hoe bij haar rit naar de cathedraal om gekroond te worden, de menschen gejuicht hadden en tapijten op straat gespreid om haar daarover heen te laten rijden; en hoe...

„En zal het ook zoo gaan,” viel haar zoontje haar in de rede, „als ik gekroond word?”

„Ja, juist zoo; even schoon en heerlijk!” hernam zij opgewekt. Zij was er blijkbaar verheugd over dat ze er opnieuw in geslaagd was de sombere waarheid door vroolijke leugens te verdringen.

„Maar toch is 't vervelend dat ik hier opgesloten moet zitten in die akelige kamer!” riep de kleine jongen mismoedig uit. „Wanneer zal ik nu zoo uitrijden en zullen ze voor mij heen optrekken met muziek en banieren als ik gekroond word?”

Op dit oogenblik weerkaatste het hofplein het

„Je tante, de koningin van Frankrijk, heeft dat gezonden aan je vader en aan mij voor jou! Zie eens! Dat is voor den kleinen koning!”

Berold trad nader, liet zich op één knie zinken en hield het pronkstuk den kleinen jongen voor. De vogel was zoo zwaar, dat hij beefde in de handen van den page, en bij de minste beweging schoten de diamanten stralen naar alle zijden. De koningin ondersteunde haar zoontje en genoot van zijn blijdschap. Zij beval Berold den vogel langzaam om te wenden, zoodat de prins hem aan alle zijden zien kon.

„Zoek nu eens naar het geheimpje, dat er in zit!” zei de koningin.

Prins Henry betastte het kunststuk aan alle kanten maar vond niets.

„Trek eens langzaam en voorzichtig den onder-snavel naar beneden!”

Hij deed wat hem gezegd werd. Heerlijk reukwater druppelde uit den bek van het dier en vervulde de kamer met zijn geur.

Even later scheen het alsof de kleine zieke te vermoeid was om langer van al die heerlijkheid te kunnen genieten; lusteloos wierp hij zich in zijn kussens terug. Een schaduw van vrees en verdriet toog over het gelaat der koningin. Maar dadelijk wond zij zich op tot nieuwe vroolijkheid. Evenzeer als zij de vreeslijke waarheid voor haar kind bedekte, sloot zij zelve er moedwillig de oogen voor.

„Nu zal ik mijn kleinen koning eens iets vertellen

haar achterna, den slip van haar kleed in de hand en zijn eigen neus hoog in de lucht.

Ik nam den kleinen jongen op mijn arm, sloeg hem een zijden sjaal van zijn moeder om de lenden en bracht hem naar de vensternis, opdat hij zou kunnen uitkijken.

De boodschap van de koningin had de op het hofplein verzamelde edelen reeds bereikt. Die afgestegen waren, sprongen spoedig weer te paard; allen vormden rijen en maakten zich gereed om voorbij ons venster te trekken met niet minder eerbied dan alsof de koning zelf daar gestaan had.

Mijn kleine meester rekte zich uit om zoo goed mogelijk te zien. Zijn gelaat glom van genoegen; met beide handen wuifde hij de ridders toe. Dezen groetten hem op krijgsmanswijs met wapengekletter en gejuich; de paarden steigerden; de muziek speelde een fanfare. Daar drong Berold naar voren, zwaaide de armen en riep: „Lang leve de prins!” Onmiddellijk steeg die kreet op uit meer dan honderd kelen.

Jubelend keerde prins Henry zich tot mij en riep: „Kijk, Benedictus, ben ik nu geen waarlijk, aanzienlijk vorst?”

Ik zweeg.

Hij bleef uitkijken tot de koning verscheen om zich aan het hoofd van den stoet te stellen en weg te rijden. De koningin wuifde hem met haar sjerp een afscheidsgroet toe en wees naar den koning; maar

haar achterna, den slip van haar kleet in de hand en zijn eigen neus hoog in de lucht.

Ik nam den kleinen jongen op mijn arm, sloeg hem een zijden sjaal van zijn moeder om de lenden en bracht hem naar de vensternis, opdat hij zou kunnen uitkijken.

De boodschap van de koningin had de op het hofplein verzamelde edelen reeds bereikt. Die afgestegen waren, sprongen spoedig weer te paard; allen vormden rijen en maakten zich gereed om voorbij ons venster te trekken met niet minder eerbied dan alsof de koning zelf daar gestaan had.

Mijn kleine meester rekte zich uit om zoo goed mogelijk te zien. Zijn gelaat glom van genoeg; met beide handen wuifde hij de ridders toe. Dezen groetten hem op krijgsmanwijs met wapengekletter en gejuich; de paarden steigerden; de muziek speelde een fanfare. Daar drong Berold naar voren, zwaaide de armen en riep: „Lang leve de prins!” Onmiddellijk steeg die kreet op uit meer dan honderd kelen.

Jubelend keerde prins Henry zich tot mij en riep: „Kijk, Benedictus, ben ik nu geen waarlijk, aanzienlijk vorst?”

Ik zweeg.

Hij bleef uitkijken tot de koning verscheen om zich aan het hoofd van den stoet te stellen en weg te rijden. De koningin wuifde hem met haar sjerp een afscheidsgroet toe en wees naar den koning; maar

hij lette daar niet op. Evenmin keek zijn vader naar hem om. Hij kwam zijn zoontje zelden of nooit bezoeken. Ook om zijn broeders en zusters bekommerde prins Henry zich weinig, want die kreeg hij nooit te zien. Alleen zijne moeder bezocht hem op zijn minst elken dag eens en aan haar was hij zeer gehecht.

Toch sprak hij altijd met grooten eerbied over zijn vader; maar dat was meer omdat zijn vader een groot koning dan omdat de koning zijn vader was.

Toen allen vertrokken waren, vlijde hij zijn hoofdje vermoeid tegen mijn schouder, vaalbleek maar met een hoogrood plekje op elke wang.

„Benedictus, ik ben zoo blij omdat ik zoo'n groot vorst ben!”

Ik legde hem weer op zijn rustbed en antwoordde: „Mijn kleine prins, ware grootheid bestaat niet in eer en aanzien, maar in goedheid. En ik geloof dat gij goed zijt, want gij draagt uw lijden geduldig.”

„Wat zal ik blij zijn als dat voorbij is!” antwoordde hij met zwakke, heesche stem. „Mijn moeder zegt dat ik elken dag een beetje beter word. En dan over een jaar ben ik heelemaal goed gezond, en sterk, en groot. Dan word ik geridderd en dan ga ik op reis. Mijn paard Roode Roland staat altijd gezadeld op stal, zoodat ik kan uitrijden zoodra ik beter ben, dat kan elken dag gebeuren. Mijn moeder, de koningin, zegt: dat komt ineens. Dan moet je hier staan kijken, Benedictus, en mij toejuichen; en dan rijd ik weg! Heerlijk, hè Benedictus?”

Ik knikte, maar kon geen woord zeggen. Eenige malen liep ik de kamer op en neer, met groote bitterheid in het hart tegen de koningin, die haar wegterenden lieveling zoo wreedaardig kon bedriegen en maken dat zijn hartje hoe langer hoe vaster aan de wereld gehecht bleef inplaats van de hemelsche dingen te zoeken.

Binnen vijf minuten hadden zijn oogen zich gesloten en was hij in slaap gevallen. Nu en dan gleed een schaduw van pijn over zijn trekken, maar hij was te vermoeid om te ontwaken.

Eenige uren later weergalmden het hofplein opnieuw van het rumoer, door den weerkeerenden stoet gemaakt. De kleine prins bleef doorslapen; maar hij moest toch iets van de muziek gehoord hebben, want hij glimlachte in zijn slaap en mompelde: „Een groot koning!”

Tegen zes uur in den avond ontwaakte mijn lieveling. De slaap had hem goed gedaan, hij gevoelde zich beter dan ik had durven hopen.

Het was gevoelig koud; daarom maakte ik een flinken brandstapel in den haard en stak een lekker vuur aan. Prins Hendrik mocht graag in de avond-schemering liggen staren naar de lustige vlammen en naar de grillige schaduwen en lichteffecten, die ze op de wanden der kamer tooverden.

Een kwartiertje nadat hij wakker geworden was, kwam de koningin hem opnieuw bezoeken. Zij vertelde hem onder anderen dat onder de vele in het kasteel saamgekomen edelen ook Sir Gilbert was; een moedig krijgsman met een hart van goud. Prins Henry hield veel van hem en vroeg dus dadelijk en dringend of zijn moeder hem wilde aanbieden, en wel op staanden voet.

Koningin Eleonora zou nooit eenig ding, dat hij begeerde en dat met mogelijkheid geschieden kon, haar zoontje weigeren. Het duurde dus geen tien

minuten of Sir Gilbert trad in volle wapenrusting de kamer binnen.

Toen moest hij vertellen! De koningin en haar gevolg van eenige hofdames namen plaats en luisterden even aandachtig als de kleine prins. Sir Gilbert, een man in den bloei van het leven, reusachtig van gestalte en bekend om zijn groote lichaamskracht, had al heel wat gezien en meegemaakt. Hij kon boeiend verhalen van al wat hij aan verschillende vreemde hoven gezien had; hij wist allerlei grappige anecdoten en legenden en was zelf in den krijg en op reis in honderd gevaren gewikkeld geweest. Prins Henry vroeg altijd alleen naar verhalen van gevaren en gevechten; zijn sterke vriend moest hem altijd van zijn heldendaden vertellen.

Nadat Sir Gilbert ongeveer een uur aan 't woord geweest was en men hem met onverdeelde aandacht aangehoord had, viel de kleine prins hem in de rede met de woorden: „Zulke daden zal ik ook verrichten!”

„Dat zul je, mijn kleine koning!” riep zijn moeder op vroolijken toon: „je zult zelfs grooter en moeilijker dingen doen als je volwassen bent.”

De prins wendde zich tot zijn gast: „Goede Sir Gilbert, mag ik uw mooie zwaard eens in handen hebben?”

Dat zwaard was beroemd; er werd nauwelijks een beter in het land gevonden. De eigenaar was er trotsch op en had het den naam „Wonderkling” gegeven.

Sir Gilbert trok het zwaard uit de scheede en legde het op de rustbank; het gevest binnen bereik van de

kleine handen. Daarop fluisterde de koningin hem enkele woorden in het oor, waarna de krijgsheld zich naast de rustbank op de rechterknie nederliet en sprak: „Mijn waarde prins Henry, ofschoon uw oom koning Lodewijk van Frankrijk ¹⁾ mij den ridderslag gegeven heeft, zou ik het een voorrecht achten, indien gij mijn schouder met het plat van het zwaard wildet aanraken en mij zoo tot uw dienaar wijden.”

De bleeke wangen van den kleinen jongen werden met een bos van verrassing en genot overtoogen. De koningin en haar dames traden plechtig nader. Prins Henry beproefde het zwaard met beide handen op te heffen, maar kon het niet eens verschuiven. De koningin gaf mij met de oogen hoogmoedig een wenk vol beteekenis, een zwijgend gebod. Ik lichtte het zwaard op en legde het op den rechterschouder van den edelman. De prins sloeg de handjes aan het gevest. En daarop sprak hij langzaam en plechtig, zonder haperen, de gebruikelijke formule uit: „In den naam van Sint Joris en van den heiligen aartsengel Michael, geef ik u den ridderslag. Gij zult vrouwen, armen en ellendigen beschermen; hun alle hulp en bijstand bewijzen; de ongelooften vervolgen; en met gering-schatting van eigen gemak en veiligheid uw eer gestand doen in alle gevaarlijke ontmoetingen; het recht handhaven en nooit iets anders dan de waarheid Gods spreken. Zoo zult gij altijd God dienen en mij,

¹⁾ Lodewijk IX, bijgenaamd de Heilige, die van 1226 tot 1270 regeerde en gehuwd was met de zuster der koningin.

uw vorst, al de jaren van uw leven en van het mijne, zoolang God u in het leven spaart.”

Gedurende eenige minuten heerschte er diepe stilte in het vertrek. Sir Gilbert stond op; ik zag een traan in zijn oog blinken. Langzaam en zwijgend stak hij zijn Wonderkling weer in de scheede.

Met veel zoete woordjes nam de koningin afscheid van haar zoontje en vertrok, gevolgd door haar dames. Sir Gilbert ging hen na, maar zag nog eenmaal om. Onze oogen ontmoetten elkander en zeiden wederkeerig hetzelfde.... Hij wist zoo goed als ik dat de dagen van den prins geteld waren.

Spoedig daarna legde ik mij — in de kamer van mijn verpleegde — ter ruste.

Maar ik kon niet slapen. Mijn gemoed was vol; allerlei wilde en sombere gedachten verdrongen elkander in mijn hoofd. De kleine jongen sliep ook niet lang. Ik hoorde hem steunen en merkte dat hij wakker lag. Dus stond ik op en ging bij zijn bed zitten. Helder en hoog aan den hemel stond de volle maan en vervulde onze kamer met licht.

Peinzend lag mijn jonge meester een gouden, met juweelen bezetten armband te bekijken, dien zijn moeder hem achtergelaten had. Maar even later wierp hij dien ter zijde en legde zijn hand op de mijne.

„Goede Benedictus!” zei hij: „ik heb nu heelemaal geen plezier in juweelen of mooie geschiedenissen. Ik ben zoo moe; o zoo moe! Mijn hoofd klopt alsof

het niet het hoofd van een prins was. Het hoofd van een prins behoort geen pijn te hebben!”

„Dat komt,” antwoordde ik, „doordat ge oververmoeid en ziek zijt.”

„Wat helpt het dan een prins te zijn, als die ook oververmoeid en ziek wordt!”

Hij lag eenige minuten stil. Naar het scheen joegen zijn gedachten hem vrees aan, want zijn oogen staarden stijf naar boven en zijn mond werd door een pijnlijken trek verwrongen. Plotseling vroeg hij: „Benedictus, zijt gij er zeker van dat ik herstellen zal? Je weet zeker dat ik opgroeien en een groot koning worden zal, nietwaar? Dat weet je immers zeker, Benedictus?”

„Ja,” antwoordde ik, „als het God behaagt.”

„Is het dus *niet* zeker?” vroeg hij.

Ik zag duidelijk dat hij begon te twijfelen aan de waarheid van al het schoons, dat zijne moeder hem onophoudelijk voorspiegelde. Hij gevoelde zich blijkbaar te ziek om haar onvoorwaardelijk te gelooven.

„Zekerheid van een lang leven op aarde heeft niemand,” hernam ik. „Maar herinner u wat ik vanmiddag over den dood en de opstanding verteld heb. Nu onze gezegende Heiland uit het graf opgestaan is, bestaat er eigenlijk geen dood voor degenen, die God liefhebben. Hun lichaam, als het begraven wordt, is eigenlijk niets anders dan een versleten kled, dat afgelegd wordt. Dat had de goede bisschop immers gezegd?”

„Ik vind dat niet mooi, Benedictus! Ik vind het akelig dat mijn lichaam verslijten moet. Maar *wat* blijft er dan leven?”

„Dat gedeelte van ons blijft leven, dat denken en liefhebben kan; onze ziel. En de goede werken, die wij gedaan hebben, die blijven ook leven.”

„Maar ik heb nooit goede werken verricht!”

„Mijn lieve kleine prins, daar waart gij te zwak en te ziek voor!”

„Zoo! Kunnen zwakke en zieke mensen dan geen goed doen?”

„Toch wel!” antwoordde ik; „maar de zoon van een machtige koningin, die door alle mensen op zijn wenken bediend wordt...”

Hij onderbrak mij: „Maar dan is het zeer nadeelig een prins te zijn!”

De ontzettende waarheid van hetgeen hij daar nauwlijks bewust zei, greep mij zoo aan dat ik niet dadelijk een antwoord vinden kon.

Hij wendde het hoofd af en lag in stilte te weenen, als iemand die uitgeput en bitter bedroefd is. Ik gevoelde diep medelijden met hem en trachtte hem te troosten.

„Maar hoeveel goeds en schoons heeft God u gegeven, juist doordat ge een prins zijt! Ge kunt krijgen al wat ge begeert en behoeft. Ge hebt een liefhebbende moeder, die je kan verschaffen al wat je noodig hebt. Hoeveel kleine jongens zijn even erg ziek en moeten bijna alles missen wat gij in overvloed krijgen kunt!”

Toen hij geen vragen meer bedenken kon, moest ik hem de heele geschiedenis van voren af aan vertellen. Het was een recht treurige geschiedenis; de koningin zou woedend geweest zijn indien zij geweten had wat wij in dat nachtelijk uur samen bespraken. Maar ik begon te gevoelen dat God zelf met wijze bedoelingen mij de woorden op de lippen legde en mijn kleinen meester de ooren opende.

Eensklaps riep hij: „Benedictus, nu weet ik wat! Mijn moeder, de koningin, heeft mij beloofd dat er een groot paleis voor mij gebouwd zal worden, als ik koning ben. Maar dat is nu niet noodig; ik heb hier een mooie kamer, en als ik groot ben kan ik dat paleis altijd zelf nog wel laten maken juist zooals ik verkies. Ik wil dat zij het nu dadelijk laat bouwen voor de arme zieke jongens, die nu in vervallen, koude hutjes wonen. Die moeten er in en daar alles krijgen wat ze noodig hebben. — Zou dat een goed werk zijn, Benedictus?”

„Dat zou zeker een voortreffelijk goed werk zijn,” antwoordde ik.

„Mooi! Dan zal ik het dadelijk morgen mijn moeder zeggen. Je weet wel dat zij alles doet wat ik graag wil. En als zij 't eerst wat vreemd vindt, zal ik volhouden tot ik mijn zin krijg. Is dat goed?”

Met schaamte moet ik erkennen dat ik eenige oogeblikken aarzelde alvorens hem te antwoorden. Moest ik in zulk een belangrijke zaak den doorslag geven?

„Veel kleine jongens; — even ziek en kreupel als ik ben?”

„Ja zeer veel. Maar die hebben arme ouders en worden bijna niet verpleegd.”

„Zijn er veel, heel veel zoo?”

„Ja, zeer veel.”

„Goede Benedictus! Ken jij zelf ook wel zulke jongens?”

„Ik ken er nu ook nog wel zoo, maar ik heb vroeger jarenlang zoo'n jongetje heel van nabij gekend. Hij woonde in een kleine, armelijke hut; zijn vader was dood; zijn moeder moest hard werken en kon bijna geen tijd vinden om naar hem om te zien. Hij had een broertje, maar dat moest ook hard werken. Hij lag 's winters dikwijls in de kou, omdat er geen vuur was; hij had dikwijls honger, omdat er geen geld was om eten te koopen. Hij had geen juweelen of andere mooie dingen; zijn speelgoed bestond uit een paar poppetjes, die ik voor hem uit stukjes hout gesneden had. Mijn moeder en ik moesten hem soms heele dagen alleen laten...”

„Uw moeder en jij?”

„Ja hij was mijn jongere broertje Thomas. En in zekeren winter toen 't vreeslijk koud was, werd hij veel erger en stierf.”

„Arme jongen!” zei hij. En toen begon hij allerlei bijzonderheden te vragen; hoe oud mijn broertje geworden was; of hij veel pijn had geleden; of hij geduldig geweest was; of hij nu al opgestaan was.

Wat zou de koningin zeggen en doen als zij er achter kwam, dat eigenlijk ik hem onwillekeurig op dat denkbeeld gebracht had? En als hij dan nog verder ging doordenken over zijn toestand? Maar — dacht ik — ik geef het in Gods hand! Kan het lijden van mijn kleine broertje helpen om voor honderden andere ongelukkige kinderen het leed te verzachten, dan zal ik God mijn levenlang voor dit gesprek met mijn kleinen prins danken, er moge dan van komen wat er wil. Ik antwoordde dus vastberaden: „Dat is zeer goed!”

Nu geraakten wij in levendig overleg over allerlei bijzonderheden. Hoe groot moest dat paleis zijn? Hoeveel jongens moesten er kunnen wonen? Zou de bisschop goedvinden dat er monniken kwamen om hen te verplegen? Waar moest het staan? Moest er een tuin bij zijn?

Eensklaps werd zijn gelaat zeer ernstig. „Hoe lang zou de bouw duren?” vroeg hij.

„Dat kan verscheidene jaren duren!” meende ik.

„Toch niet langer dan totdat mijn lichaam versleten is? Ik moet het kant en klaar zien!”

„Indien het God behaagt zal het niet zóo lang duren.”

„Weet je dat niet zeker, Benedictus?”

„Mijn lieve prins! Uw moeder de koningin verlangt dat ge een groot en machtig koning zult worden...”

„Ja!” riep hij ongeduldig, „maar zál dat gebeuren? Benedictus, jij weet het wel! Je spreekt altijd de waarheid; je moet mij nu ook de waarheid zeggen.

Ik ben een prins van den bloede, en ik verlang en gebied dat je mij de geheele waarheid zegt. Ik wil gehoorzaamd worden! Hoelang duurt het eer mijn lichaam versleten is? Vijftig jaar? — Of veertig?"

„Ik vrees dat het spoediger versleten zal zijn!"

„Dertig jaar? Of twintig?"

Ik zweeg.

„Nog korter? Tien dan? Kom, zeg het mij *eerlijk!*"

Toen gaf ik alles in Gods almachtige hand, hief het hoofd op en antwoordde: „Misschien, indien het Gods wil is, nog korter: — één jaar!"

Alle kleur verschoot uit zijn gelaat. De ontzettende waarheid verschrikte hem. Zwijgend lag hij voor zich te staren.

„Dat is heel, heel kort, Benedictus!" stamelde hij eindelijk. „Heel erg kort! Dan heb ik geen tijd meer om een goed werk te doen."

De tranen biggelden langs zijn wangen. Had ik misschien te veel gezegd? Verschrikt nam ik zijn kleine handen in de mijne en zei troostend: „Mijn kleine prins! Is dat zoo erg? Gij zelf sterft immers niet? En God kan u zooveel in één jaar laten doen als een ander in tien jaren!"

„Kan dan het paleis voor de arme jongens in één jaar gebouwd worden?"

Toen — God vergeve het mij indien ik er verkeerd aan gedaan heb — toen deed ik een beroep op zijn hoogmoed en eigenzin als koningszoon, en zei met groote beslistheid: „Natuurlijk wel! Indien de zoon

van koningin Eleonora de Schoone, de kleinzoon van koning Berengarius de Groote, dat wil, zou het dan niet kunnen?"

„Dan moet het!" riep hij vastberaden. „Als mijn lichaam in één jaar verslijt, moet het paleis in één jaar gebouwd worden. En ik moet zien dat het gebouwd wordt. Morgen zal ik het mijne moeder, de koningin, zeggen."

Spoedig daarna legde hij zijn kopje neer, om in een rustigen slaap te vallen, waaruit hij eerst laat in den morgen ontwaakte.

Maar ik knielde neder en smeekte God om zegen op dit gesprek.

Vol ongeduld lag prins Henry de komst zijner moeder te verwachten; hij kon nauwlijks weerhouden worden van haar een boodschap te zenden dat hij haar onmiddellijk spreken moest.

Op haar gewone uurtje verscheen de koningin glimlachend en met groote hoffelijkheid. Met een waardigheid alsof hij reeds koning was, die een voorname onderdane ontving, begroette de prins haar. Zij was nog geen vijf minuten aanwezig, of de prins zei tot haar: „Moeder, gij hebt mij beloofd dat er een groot paleis voor mij zal gebouwd worden zoodra ik koning ben, maar ik wensch dat vroeger te hebben. Ik verlang dat vandaag nog met bouwen begonnen wordt. Het moet hier dichtbij staan en zoo, dat ik uit mijn kamer kan zien hoe er aan gewerkt wordt en het ook kan zien als het gereed is."

Met verbazing hoorde de koningin hem aan.

„Maar mijn beste kleine koning!" riep zij uit. „Waarom moet dat zoo haastig geschieden? Je kunt er immers vooreerst toch niet gaan wonen."

„Het is ook niet voor mij," antwoordde de prins.

„Niet voor jou? Voor wien dan?" vroeg de koningin nog meer verwonderd.

„Ik wensch, moeder, dat dit paleis ingericht wordt tot woning voor een aantal arme kleine jongens, die ziek en kreupel zijn zooals ik ben, maar thuis niet goed kunnen verpleegd worden. Die moeten er wonen."

„Mijn beste jongen, dat gaat toch niet! Zie eens: ik zal je deze mooie halsketen achterlaten om mee te spelen, en vanmiddag kom ik terug met een andere prachtige verrassing, een zeer kostbaar heerlijk ding, maar ik wil je nu nog niet zeggen wat het is. Dan heb je gisteren pas nog die mooie kostbare pauw gekregen. Maar wat je nu vraagt, dat gaat niet!"

Hij liet zich evenwel zóó niet afschepen. De halsketen weigerde hij, maar zijn paleis voor arme jongens moest hij hebben. „Ik ben een prins en uw zoon," zei hij, „en ge hebt mij nooit eenig verzoek geweigerd. Dus nu reken ik er ook op dat dit paleis binnen een jaar gebouwd en betrokken wordt."

„Wat? Binnen een jaar?" riep de koningin, die een vreeslijk vermoeden kreeg. „Dat is immers onmogelijk! Hoe kom je aan dat denkbeeld?"

„Het moet er binnen één jaar zijn," herhaalde de prins zoo beslist en bevelend alsof hij alle macht had.

„Ook als het zoo vlug kon gebouwd worden," vervolgde de koningin, „dan zou het nog veel te veel kosten. Ik heb er het geld niet voor."

Nu zag hij haar met groote oogen aan. „Moeder," zei hij, „dat kan u geen ernst zijn. Koningin Eleonora de Schoone, de dochter van koning Berengarius de Groote, de echtgenoot van den machtigen koning van

Engeland, de schoonzuster van den rijken koning Lodewijk van Frankrijk, zou geen geld genoeg hebben om alles te bouwen wat ze goedvond! Gij, de voorname koningin der wereld!"

Driftig wendde de koningin zich tot mij; naar het scheen wilde zij mij met haar blikken doorboren.

„Benedictus!” riep ze, „heb jij hem dat onzinnige denkbeeld in 't hoofd gepraat?”

Nog vóór ik een woord zeggen kon, kwam de hoogmoed van haar zoontje mij te hulp. Of begreep zijn heldere verstand dat hij alleen slagen kon indien hij mij er buiten hield? „Moeder,” zei hij, „het is mijn eigen plan en van niemand anders. Hoe kunt ge denken dat de zoon van Eleonora de Schoone in zulke dingen zou raadplegen met een armen, Engelschen monnik?”

Dat woord behaagde de trotsche, ijdele vrouw bovenmate. Ze zag haar eigen karakter in haar liefste kind als in een spiegel. Zoo gebruikte God de harts-tochten en zondige eigenschappen der menschen ter bereiking van zijn heerlijk plan. De koningin omhelsde en kuste haar kind, sribbelde nog wel een poos tegen, maar verloor gedurig veld. De prins bleef op zijn stuk staan, niet als een kribbig kind, maar met vorstelijke waardigheid. En de koningin? Wie zal zeggen in hoeverre zij onbewust onder den indruk was, dat dit een der laatste wenschen van haar zoon zou zijn?

Toen zijn moeder afscheid van hem nam, had hij haar belofte dat het gesticht zou gebouwd worden, en wel op een plek waar hij het zien kon en binnen den door hem bepaalden tijd.

Reeds drie dagen later werd uit alle macht met den bouw begonnen.

nieuwe gebouw werd met zooveel kracht en spoed gewerkt, dat tegen November het dak gelegd was, en alleen nog het inwendige in orde gemaakt moest worden.

Ten slotte brak in de tweede helft van Januari de langgewenschte dag aan, waarop de stichting in gebruik genomen werd. De bisschop wijdde haar plechtig in; vijftig arme gebrekkige kinderen werden er in opgenomen en gelaten onder de goede zorgen van eenige broeders, die de bisschop daarvoor aangewezen had.

Natuurlijk woonde ik, als zijn afgezant en vertegenwoordiger, de plechtigheid bij. Zelf was hij veel te zwak om er getuige van te kunnen zijn. Maar alles wat buitenshuis geschiedde kon hij van uit zijn kamer zien. Vol verlangen wachtte hij mijn terugkomst af. Tot in de geringste kleinigheid moest ik alles vertellen, wat bij de opening plaatsgegrepen had en gesproken was. Zijn gelaat straalde van blijdschap; hij genoot iets van de vreugde van hen, die God in zijn dienst wil gebruiken en die zich door hem willen laten gebruiken.

Geregeld elken dag zond hij mij naar zijn stichting om te vernemen hoe het er ging. Ofschoon hij geen der daar wonende kinderen persoonlijk ontmoet had, kende hij de meesten hunner uit de geregelde en uitvoerige beschrijving van hun toestand, en allen hadden een plaatsje in zijn hart. En de arme verpleegden, die hij zoo gelukkig gemaakt had, konden nooit genoeg omtrent hem hooren; zij beschouwden

Van dien dag af was het zijn grootste genot voor het venster te liggen en den arbeid van de metselaars en timmerlieden gade te slaan. De juweelen van de koningin en de mooie pauw uit Frankrijk trokken zijn aandacht niet meer. Hij sprak over bijna niets anders dan over de blijdschap van de arme jongens, wanneer zij eens goed en wel daar opgenomen zouden zijn. Alleen scheen hem soms de vrees te bekruipten dat zijn lichaam vóór dien tijd „versleten” zou zijn. Een andere uitdrukking om den dood aan te duiden gebruikte hij nooit.

De invloed van deze blijdschap was zoo groot, dat velen, die hem niet zoo dagelijks zagen, meenden dat hij aan de betere hand was. Hoe zijn moeder er over dacht weet ik niet; maar ik, die altijd bij hem was, zag wel anders. Langzaam maar zeker werden zijn krachten gesloopt. De laatste olie in de lamp brandde op.

Dikwijls sprak de koningin met hem over het aanstaande Paascheest. Dan, zoo vertelde zij hem, zouden weder aanzienlijke heeren geridderd worden, dan werden er weer groote feesten gegeven, en dan zou zijn vader ook hem met groote plechtigheid een nieuwen titel verleen.

Zoolang zij bij hem zat en daarover praatte, genoot hij van die schitterende vooruitzichten, maar nauwelijks was zij vertrokken of al zijn aandacht werd weder in beslag genomen door zijn stichting voor arme gebrekkige jongens.

Zoo gingen de lente en de zomer voorbij. Aan het

hem als hun broeder en zouden, zoo noodig, hun leven voor hem gegeven hebben. Dat hij zoo ziek was verbond hen des te meer aan hem.

Zoo ging de winter voorbij en begon de lente te naderen. Sneeuw en ijs waren verdwenen, de zon kreeg dagelijks meer kracht; de vogeltjes begonnen te zingen; boomen en struiken waren met teer jong loof versierd, de bloemen staken reeds hier en daar de kopjes boven den grond; alles herleefde; de geheele natuur tooide zich in feestdos voor de viering van den naderenden gedenkdag der opstanding onzes Heeren: — alleen mijn dierbare kleine meester scheen door de lente vergeten te worden. Zijn geest bleef opgewekt; zijn humeur werd zachter en vriendelijker, maar zijn arme lichaam werd zoo broos! zoo broos! Het was bijna „versleten”. Ieder, die niet opzettelijk de oogen er voor sloot, moest wel zien dat eerstdaags het oude kleed zou afgeworpen worden. Maar wie wilde het zien? Wie zag het behalve ik?

Een dag of acht vóór Paascheest begon de koningin bij een harer bezoeken opnieuw hem te vertellen van de aanstaande groote feesten. Reeds waren enkele edelen op het kasteel aangekomen; nog velen werden verwacht. Dan, op Paaschdag zou hij zijn nieuwen titel krijgen.

„Rijd ik dan op Roode Roland?” vroeg hij met opnieuw gewekte belangstelling.

„Dat zal misschien niet kunnen, mijn lieve kleine koning!” antwoordde zijne moeder: „Maar dan zul

je zitten in een prachtig vergulden draagstoel met rood-satijnen kussens, en door vier pages gedragen worden, met een grooten stoet edelen achter den draagstoel, en overal zullen de menschen in dichte rijen geschaard staan om hun jongen prins te zien voorbijgaan.

„Benedictus,” zei de prins daarop tot mij, „aan u draag ik op er voor te zorgen dat mijn Roode Roland dan vlak achter mijn draagstoel aankomt bij den toom geleid. Hij staat reeds zoolang gezadeld te wachten, dat hij ook zijn deel in den optocht moet hebben.”

Twee dagen later was Sir Gilbert aangekomen. Spoedig bezocht hij zijn jongen vriend, die zeer verblijd was hem te zien. Sir Gilbert moest nu niet alleen vertellen, maar kreeg eerst het verhaal over het gesticht voor arme jongens te hooren. Daarna was de beurt aan den ridder. Deze was zijn vorig bezoek niet vergeten en wisselde een veelzeggenden blik met mij. Hij zag maar al te goed hoe de toestand was. Ook bekortte hij zijn verhaal merklijk, want de kleine prins gaf zulke teekenen van uitputting, dat wij beiden het geraden achtten hem zoo spoedig mogelijk te doen inslapen.

Gelukkig rustte hij dien nacht beter dan ik had durven hopen.

Zoo brak de heilige Stille Zaterdag aan. Op den Goeden Vrijdag had mijn dierbare kleine meester met groote aandacht geluisterd naar de lijdensgeschiedenis

van onzen Heiland, wiens lichaam niet versleten was door ziekte, maar om onzentwille verbroken aan het kruis. Maar aan den morgen van den Stillen Zaterdag was hij zoo zwak! zoo zwak! dat van vertellen der heilige geschiedenis niets kon komen, ja zelfs de lust hem ontbrak om naar de vensternis gedragen te worden en zijn geliefde stichting te zien. Hij had er op den sterfdag onzes Heeren den laatsten blik op geworpen, nu bleef hij uitgeput met gesloten oogen liggen. Ik zat naast hem en laafde hem zoo nu en dan met een weinig wijn, en bad — bad, niet om zijn herstel, maar om een zalig uiteinde.

Reeds vroeg in den morgen had de koningin hem bezocht, maar hij had er ter nauwernood op gelet. Nu kon zij de oogen niet meer sluiten voor hetgeen zelfs een blinde mol wel had kunnen zien. Het geheele paleis geraakte in verwarring, kort nadat zij het ziekenvertrek verlaten had. Alle voorbereidselen voor de aanstaande feesten werden gestaakt. Groot en klein wachtte in angstige spanning.

Tegen den avond kwam de koningin weer. Mijn kleine prins was veel opgewekter dan eenige uren vroeger; — zoo flikkert soms een wegstervend vlammetje nog even op, en die niet beter weet denkt dat het opnieuw lustig gaat branden. De dwaze, ijdele vorstin zond onmiddellijk een harer hofdames weg, met bevel om de voorbereiding van de feesten met kracht voort te zetten omdat de prins veel beter was.

Terwijl de koningin naast zijn bed zat, begonnen

zijn krachten weer in te zinken. IJlings nam zij haar toevlucht tot het goud en de juweelen! Ook werd Berold ontboden om met de mooie pauw te komen!

Maar de lieve jongen lette op al die wereldsche pracht niet. Hij hield zoo stevig hij kon mijn hand vast en lag met gesloten oogen. Een schaduw van vrees toog over zijn ingevallen trekken. Verschrikt sloeg hij de oogen op en riep: „Benedictus! Goede Benedictus! Kan ik niet blijven leven om een groot koning te worden? Ik wil niet dat het kleed verslijt! Ik ben een prins, de zoon van een groot koning: de...”

„De kleinzoon van den machtigen koning Berengarius van Provence!” vulde zijne moeder aan; „en de heer van groote koninkrijken!”

„Hebt ge vergeten,” vroeg ik zonder mij aan de koningin te storen, „wat ik u van de opstanding en het heilige Paaschfeest verteld heb? Herinnert ge u niet dat God de vrees voor den dood wil wegnemen?”

„Kom, kom!” haastte zich de koningin te zeggen, terwijl zij mij een halfgebiedenden, half-smeekenden blik toewierp. „Aan den dood denken we niet! Je bent een groot en aanzienlijk vorst! De dood is ook wel een koning, maar laat hem al je juweelen maar zien, dan gebiedt hij andere, kleinere vorsten om eerst heen te gaan.” Zij liet de juweelen tusschen haar fijne vingers door op zijn uitgeteerde handje glijden. — „Hij zal den kleinzoon van den grooten koning Berengarius...”

Haar stem stakte; zij wendde het hoofd af en kon niet meer spreken.

„Benedictus!” herhaalde de prins, „jij hebt me altijd de waarheid gezegd. Hoe is het?” Hij keek mij strak aan.

„Mijn dierbare kleine meester!” hernam ik. „Denk aan hetgeen ik omtrent het Paaschfeest gezegd heb. Morgen vieren wij het feest der opstanding. Het prinselijk kleed, uw lichaam, is versleten en moet spoedig afgelegd worden. Maar dat betekent niet veel; dat is geen zaak om over te treuren. Onze gezegende Heiland is opgestaan en zal allen, die hem liefhebben, doen opstaan ten eeuwigen leven. Het rijk van koning Berengarius is niet voor u, maar wel het koninkrijk Gods. De juweelen en de mooie pauw blijven hier achter en zullen ook eens vergaan. Maar gij hebt andere juweelen; die arme, kleine, zieke jongens in het nieuwe gesticht; en die zullen u volgen in de eeuwige heerlijkheid. Wat hebt ge nu liever: dat hier op aarde groote koningen en adellijke heeren zich voor u buigen, of dat eenmaal die arme kinderen, die ge op aarde geholpen en welgedaan hebt, u bij de hand nemen en als hun broeder voor Gods troon leiden? Wilt ge liever nog langen tijd hier juweelen en schatten hebben, die toch ook maar vergaan, en dan eindelijk het versleten kleed afleggen; of spoedig de eeuwige heerlijkheid ingaan, waar die onvergankelijke juweelen u volgen zullen?”

Hij legde zijn hoofdje tegen mijn schouder en sprak: „Goede Benedictus, je weet het zelf wel!”

Sprakeloos verliet de koningin het vertrek.

De laatste straal van de ondergaande zon tintte zijn blonde lokken goud. Kalmte en vrede ontspanden zijn trekken. Hij viel in slaap.

Doodstil zat ik bij zijn bed, dat weldra een sterfbed worden zou. Ik dacht niet aan rustnemen, maar

bespiedde het vredige gelaat van den jongen lijder, die mij dierbaarder was dan het leven.

Zacht werd de deur geopend. Sir Gilbert sloop binnen, zag naar het kind en fluisterde toen, terwijl hij naar den uitgang wees: „Ik ben vannacht daar!” Geheel gekleed, met den ontblooten Wonderkling naast zich, legde hij zich in de gang voor de deur

rijzende Paaschzon. „Christus is opgestaan!” jubelden ze: „alleen de doeken bleven in het graf achter!”

Het bed, waar ik naast zat, was eigenlijk ook ledig; alleen het versleten kleine lichaam lag er nog; een naglans van den eeuwigen vrede der ontvloten ziel op het marmerwitte gelaat.

Het paleis was in rouw. Geen steekspelen, geen feesten, geen maaltijden.

Twee dagen later toog de plechtige stoet uit het paleis naar de abdij. De banierdragers voorop; dan de trompetters, maar ze bliezen een treurmarsch. Door vier prachtig-gekleede pages werd het kleine lichaam gedragen; niet in een vergulden draagstoel, maar in een zware eikenhouten kist. Daar achter liep Roode Roland, ongezaald, door Berold bij den toom geleid. Na de koninklijke familie volgde een lange reeks van edelen en ridders te paard; in een der eerste rijen Sir Gilbert.

Toen de optocht voorbij het nieuwe gesticht trok, waren alle verpleegden buiten om hun jongen wel-doener de laatste eer te bewijzen. Die het even doen konden liepen mee, sommigen hijgend, anderen op krukken, maar ze kwamen er! Ook was er niemand die het hun verhinderde; zij maakten het beste gedeelte van zijn begrafenisstoet uit. Een van de kleine kereltjes kon niet meer — en hij wou toch zoo graag! — en hij moest mee. Toen bukte Sir Gilbert zich, tilde hem op en zette hem voor zich op zijn paard.

van het ziekenvertrek; als getrouw ridder van zijn jongen meester, om dadelijk op mijn roepen gereed te zijn

Weer goot de volle maan, evenals een jaar vroeger, haar zilveren licht door de kamer. Buiten was alles stil; geen blaadje bewoog zich.

Zoo gingen verscheidene uren voorbij. Het zal ongeveer een uur na middernacht geweest zijn, toen de kleine prins half-wakker de oogen opsloeg.

„Goede Benedictus! Hij stond zoolang gezadeld — Je zult zorgen dat Roode Roland achter mij aankomt. En vertel mijn arme jongens”

Zijn oogjes vielen weer dicht nog eer ik hem kon antwoorden. Opnieuw was alles doodstil.

Verder herinner ik mij niets meer. Gods weg is in het verborgene. Vanouds giet hij soms een diepen slaap over de menschen, zoodat zij geen getuigen zijn van zijn heilige tegenwoordigheid.

De koningin sluimerde in haar kostbaar vertrek; Sir Gilbert sliep voor de deur. Ik zonk van droefheid in diepen slaap, aan de zijde van het sterfbed gezeten. En toen, zonder andere getuigen dan de heilige engelen, die hem kwamen afhalen, wierp mijn prins zacht en kalm het versleten reiskleed af en ontwaakte ten eeuwigen leven.

Ik sprong op, wakker gemaakt door het luiden van de Paaschklokken. Helder en zacht ruischten de tonen over het dal, gedragen door den voorjaarsnevel, die reeds saamrolde en vlood voor de stralen van de

Ik werd naar mijn klooster teruggeroepen, en ik dankte er God voor van ganser harte. Welke heerlijkheid kon het hof des konings voor mij hebben, nadat de Koning der koningen *mijn* juweel tot zich genomen had?

En hier wacht ik nu, in mijn kleine, vredige cel reeds dertig jaren! — tot ook mij vergund wordt mijn langzaam versleten kleed af te werpen om voor eeuwig overkleed te worden. Maar elken heiligen Paaschdag, dien ik op aarde beleven mag, ga ik naar het gesticht van mijn zaligen kleinen meester Henry, om aan zeer aandachtige en dankbare hoorders mijn Paaschverhaal te vertellen.

